

HỒI MƯỜI HAI

Giang Hồ Vạn Dặm Theo Bên Chàng

ốc Mộng Viễn lại cúi xuống rút lấy ba ngọn Hiết Vỹ Độc Châm nơi sau ót ba tử thi, dùng một mảnh vải nhỏ gói lại, cất vào lòng cười nói:

- Muốn điều tra hung thủ chỉ cần bằng vào mấy ngọn châm nhỏ này thôi.

Lúc này Cổ Hoàn Bạch đang đứng thừ ra nhìn lên phía trên pho tượng thần Quan Đế, Cốc Mộng Viễn thấy vậy ngạc nhiên, liền ngược lên nhìn, thì ra phía trên tượng thần có một mảnh giấy trắng dài.

Mắt chàng rất tinh, đã nhận thấy trên mảnh giấy có chữ viết, nhưng chàng rất lấy làm lạ, Cổ Hoàn Bạch là người hiếu sự, vì sao trông thấy mảnh giấy này lại thừ người ra, không chịu phóng lên lấy xuống?

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng mỉm miệng cười. Chàng đã nghĩ ra nguyên nhân, hẳn là Cổ Hoàn Bạch sợ trên mảnh giấy có kịch độc.

Thật ra chàng nào có biết Cổ Hoàn Bạch sợ dĩ không phóng lên lấy mảnh giấy là vì sợ lướt qua đầu tượng Quan Đế, làm hoen ố đức thánh hiền.

Cốc Mộng Viễn nghĩ vậy bèn cười nói:

- Hiền đệ, dường như đó là một bức thư, để ngu huynh lấy xuống xem thử.

Đoạn liền tung mình lên cao ba trượng, lấy mảnh giấy xuống trao cho Cổ Hoàn Bạch.

Cổ Hoàn Bạch khẽ cười nói:

- Đại ca, thân pháp Nghinh Phong Tống Liễu nhanh quá.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ cũng biết tâng bốc kẻ khác ư ?

Cổ Hoàn Bạch nguyền chàng cười :

- Thật sự là cao minh mà.

Thật ra người kinh ngạc hơn hết cả là Độc Nhân Phi Ứng Thiệu Phi, y nhận thấy chàng thiếu niên Cốc Mộng Viễn này võ công cao cường chẳng kém gì Đông Hải Bệnh Phương Sóc Chân Cửu lão gia gia.

Lúc này Cổ Hoàn Bạch đã cầm lấy mảnh giấy xem, bỗng mắt y như phún lửa, toét miệng mắng:

- Khốn kiếp... cô... thiếu gia mà không bắt lấy người chặt cả hai tay, thề chẳng làm người.

Cốc Mộng Viễn thấy Cổ Hoàn Bạch bỗng nhiên tức giận, vội cười nói:

- Trên giấy viết gì mà lại khiến hiền đệ nổi giận thế này ?

Cổ Hoàn Bạch đưa mảnh giấy ra, hậm hực nói:

- Đại ca hãy xem đây.

Cốc Mộng Viễn chau đầu tới, một mùi thơm ngan ngát từ người Cổ Hoàn Bạch toát ra, len vào mũi chàng, khiến lòng chàng ngây ngất xao xuyến.

Chàng vội trấn tĩnh tâm thần, đưa mắt xem, bất giác phì cười.

Thì ra trên mảnh giấy là một bài thơ ngũ ngôn bát cú:

Tầm Dương vô lâm khách

Đều là kẻ vô dụng

Để lại thì bản mặt

Giết đi lại ố đao

Tặng cho một nắm châm

Cùng nhau xuống âm tào

Gửi lời hai tiểu tử

Chớ xen vào chuyện người

Sau cùng, cuối bài thơ là một giòng chữ to hơn:

“Kẻ sát nhân là Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch.”

Cốc Mộng Viễn lắc đầu khẽ thở dài nói:

- Người này thật là thâm hiểm.

Cổ Hoàn Bạch cảm thấy hơi nóng phả ra vào tai, mới hay hai người gần như chụm đầu vào nhau, bất giác đỏ mặt, vội nghiêng đầu sang bên và buông mảnh giấy ra, giả vờ giậm chân để khóa lấp vẻ ngượng ngùng, tức giận nói:

- Đây chẳng phải rõ ràng là muốn giá họa cho chúng ta hay sao ? Hứ !

Cốc Mộng Viễn nhặt lấy mảnh giấy, cũng bỏ vào người nói:

- Đây cũng là một chứng cứ nữa, không nên vứt bỏ.

Đoạn quay sang Độc Nhân Phi Ứng Thiệu Phi nói:

- Thiệu đại hiệp, việc ở đây phiền đại hiệp lo liệu giùm.

Thiệu Phi sột sắng cười:

- Nhị vị công tử cứ tự tiện, việc vật vãnh này khiếu hóa lo liệu được.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười:

- Xin phiền đại hiệp.

Đoạn kéo Cổ Hoàn Bạch một cái, sải bước đi ra ngoài.

Cổ Hoàn Bạch vừa đến cửa miếu, bỗng lớn tiếng nói:

- Thiệu Phi, việc của ta, người không được bép xép, bằng không hãy liệu hồn.

- Khiếu hóa tuân mệnh, việc của công tử, khiếu hóa này gan trời cũng không dám bép xép.

Thiệu Phi vừa dứt lời, hai người đã đi xa được mấy trượng.

oOo

Bình minh, ánh nắng chênh chếch soi trên một chiếc huyền đen sơn vàng chói lóa, giường buồm đi về hướng đông.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch hai người sóng vai đứng nơi mũi thuyền khe khẽ chuyện trò, mặt đầy hớn hở.

Mặc dù hai người phải vất vả một đêm, nhưng lúc này tinh thần rất phấn chấn.

Sau khi trở về bến sông, Cốc Mộng Viễn đã hồi lui chiếc thuyền thuê bao, sang đi cùng thuyền của Cổ Hoàn Bạch. Mục đích của họ là đến Kim Lăng.

Phân đàn Giang Nam của Tam Âm bang được đặt tại phố Cổ Lâu trong thành Kim Lăng, Cổ Hoàn Bạch sớm đã điều tra rõ, phân đàn ấy bên ngoài chỉ là một tiệm cầm đồ với bảng hiệu là Vạn Thông Bửu Hiệu.

Cổ Hoàn Bạch lúc này đã rõ nguyên nhân vì sao Cốc Mộng Viễn không quá lo cho tính mạng của bốn vị chưởng môn nhân, bởi lẽ mục đích của Tam Âm bang chỉ là bắt giữ bốn vị chưởng môn nhân để làm con tin.

Đồng thời y cũng đoán ra, lão ma đầu Hắc Thủy Điều Tẩu Quỷ Oán Thần Sâu Lý Hàm Băng, và cũng là chủ nhân của Mặc Ngọc Kiếm Sắc mang danh Khu Quỷ Kinh Thần, không chừng có liên quan đến Tam Âm bang.

Bằng không, Tam Âm bang chủ Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi với sức một mình một bang có lẽ chưa dám gây chuyện tày trời như vậy.

Hơn nữa, y cũng đã biết Cốc Mộng Viễn là con trai của Giang Đốc Vân Quý Cốc Thiên Thi, và được vih dự mang danh Cốc Thanh Thiên.

Và quan trọng hơn nữa, chàng còn là cháu nội của Nam Nho, Bệnh Tử Đô Nho Hiệp Cốc Dương ở Nam Hải.

Còn mình thì sao ? Tổ phụ của mình chính là Đông Tã, Sáu Phương Sóc Tà Hiệp Chân Cửu ở Đông Hải, một trong Tứ Phương Đại Hiệp.

Thật sự là một sự trùng hợp tuyệt diệu.

Cổ Hoàn Bạch lòng tràn ngập đầy vui sướng, cười nói luôn miệng. Cốc Mộng Viễn thấy vậy cũng vui lây.

Thuyền xuôi gió lướt đi, chiều hôm ấy đã qua khỏi Yến Hồ, khoảng canh một đã đến bến cảng Thái Thạch Cơ.

Cốc Mộng Viễn đã có hẹn với Cổ Hoàn Bạch, khi đến cảng Thái Thạch cơ sẽ dừng thuyền để xem trăng nơi này sáng đến mức nào lại khiến Lý Thái Bạch phóng xuống sông với trăng.

Nhưng sự đời thường không như ý, khi thuyền còn cách chừng hai dặm đã gặp phải một xích sắt to giăng ngang.

Một hàng bốn chiếc thuyền to, đèn đuốc soi sáng mặt sông như thể ban ngày, giữa bốn chiếc thuyền có một sợi xích giăng ngang, cản ngăn thuyền bè qua lại.

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy tức giận nói:

- Cốc đại ca, thật không ngờ nơi đây lại có xích sắt ngăn đường cản lối, gây trở ngại cho hành trình của chúng ta, đại ca tính sao đây ?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt quan sát, chàng biết đây không phải là do quan phủ phong tỏa, bởi chàng thấy những chiếc thuyền gỗ này không phải là chiến hạm của thủy

sư đồ đốc Trường Giang, chứng tỏ việc phong tỏa này chính phần mười là do hành động của hào khách giang hồ.

Thế là, chàng định xông qua bằng vũ lực.

Ngay khi nghe Cổ Hoàn Bạch hỏi, bèn cười nói:

- Theo hiền đệ thì sao ?
- Chặt xích, phá hủy thuyền xông qua.
- Nếu kinh động đến quan phủ thì không ổn đâu.

Cốc Mộng Viễn tuy biết rõ không phải là do quan phủ phong tỏa, nhưng vì không muốn Cổ Hoàn Bạch gây sự thêm phiền nên chàng mới nói vậy.

Nào ngờ Cổ Hoàn Bạch còn nhận biết sớm hơn chàng, đây không phải là chiến thuyền của quan binh, nên Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, Cổ Hoàn Bạch lập tức cười hỏi:

- Nếu không phải do quan binh phong tỏa thì sao?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, vị Cổ hiền đệ này thật chẳng hàm hồ, song chàng nghĩ thận trọng vẫn hơn, bèn cười nói:

- Dù không phải quan phủ thì cũng chẳng nên gây sự là hơn.

Cổ Hoàn Bạch cười:

- Vậy đại ca hãy đến nói chuyện phải trái với họ trước đi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Cầu mong là có thể nói chuyện êm xuôi...

Bỗng nhiên buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Có lẽ ý định thưởng nguyệt của chúng ta khó mà thực hiện được.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nếu chúng ta qua được, cũng vẫn có thể thưởng nguyệt hoài cổ như thường, liệu họ cũng chẳng dám làm gì chúng ta.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chuyện ấy lát nữa hẵng tính, chưa chắc gì họ đã chịu mở xích cho chúng ta qua.

Trong khi ấy, thuyền đã đến gần một chiếc thuyền to lớn đang chắn ngang giữa sông.

Cốc Mộng Viễn liền tiến tới một bước, vận khí cất tiếng nói:

- Vị quản sự nào trên thuyền xin mời ra ngoài nói chuyện.

Tiếng nói của chàng là do đề tụ trung khí phát ra, những người xung quanh không cảm thấy gì, nhưng những người trong khoang thuyền to thì nghe như sấm động bên tai.

Chàng vừa dứt lời, trong khoang thuyền đã có hai người bước ra.

Người bên phải cao đến tám thước, mắt rậm mày báo, toàn thân võ phục tím, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Người bên trái thấp hơn đến một cái đầu, mặc áo đen chỉ đến đầu gối, tóc tai rối bời, sắc mặt vàng ệch, mày thưa mắt bé, dáng vẻ hết sức thảm nã.

Cốc Mộng Viễn thấy hai người đi ra, liền dương thanh nói:

- Biển cả sông hồ không phải sở hữu tư nhân, các vị sao lại phong tỏa không cho ghe thuyền qua lại ? Nếu tức khắc mở xích thì thôi, bằng không làm lỡ đại sự của tại hạ, các vị không gánh chịu nổi đâu.

Cổ Hoàn Bạch nghe chàng nói vậy bất giác chau mày.

Nhưng hai người trên thuyền to thì lại cười phá lên, bởi họ những ngỗ tiếng quát vừa rồi là của một cao nhân nào, khiến họ vội vàng ra xem xét, giờ thấy thì là một tên nhãi ranh chưa từng lịch duyệt giang hồ.

Đại hán áo tím cười hăng hắc nói:

- Các hạ có biết luật giang hồ không ?

Cốc Mộng Viễn cười cười :

- Hành tẩu giang hồ lẽ nào lại không biết luật lệ giang hồ ?

Đại hán áo tím cười ha hả:

- Đã biết luật lệ giang hồ, vậy thì bốn bang đêm nay ước đấu với người tại Thái Thạch Cơ, vì không muốn gây tổn thương cho ghe thuyền qua lại nên phong tỏa sông này ba giờ, về tình về lý có gì là không được ?

Cốc Mộng Viễn nghĩ, đúng rồi họ vì sợ tổn thương đến ghe thuyền qua lại nên phong tỏa sông ba giờ, vậy thì phải lẽ lắm chứ.

Nghĩ vậy bèn vội nói:

- Vậy rất đúng, rất đúng. Chẳng lẽ tôn giá thuộc bang nào vậy ?

Đại hán áo tím hé môi cười :

- Tam Âm bang.

Cốc Mộng Viễn cũng mừng thầm, vậy thì tốt quá, cứ sợ không tìm được các người, giờ thì đã gặp được rồi.

Chàng lại hỏi:

- Quý bang đã ước đấu với ai tại đây ?

Theo chàng suy đoán, người gây hấn với Tam Âm bang có lẽ là đệ tử của năm đại môn phái, nhưng câu trả lời của đối phương đã khiến chàng hết sức bất ngờ.

- Thiên Ma giáo.

- Thiên Ma giáo ư ?

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cùng giật mình sửng sốt.

Cổ Hoàn Bạch hai mắt quét nhanh bỗng tiến tới một giáo chủ nói:

- Các vị là người của Tam Âm bang ư ?

Đại hán áo tím cười quái dị:

- Sao ? Tiểu tử ngươi nghĩ là lão tử mạo nhận ư ?

Nghe đối phương xưng hô thật thô lỗ, Cổ Hoàn Bạch tức giận nhướn mày định gây hấn.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nháy mắt để ngăn Cổ Hoàn Bạch, buông tiếng cười dài, cao giọng nói:

- Tôn giá đã là tráng sĩ trong Tam Âm bang, nhưng chẳng hay xưng hô thế nào vậy ?

Đại hán áo tím cười đắc ý:

- Mỗ là Lý Siêu, ngoại hiệu Phích Lịch Quyền, còn vị kia là...

Đưa tay chỉ vào người trung niên tướng mạo thâm nảo, lớn tiếng khoa trương:

- Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang, đệ nhất cao thủ phân đà Nam Kinh của bốn bang.

Y vừa dứt lời, Cổ Hoàn Bạch đã tranh trước nói:

- Các hạ có ngoại hiệu là Phích Lịch Quyền, hẳn là một quyền phát ra ghê gớm như sấm sét chứ gì ?

Phích Lịch Quyền Lý Siêu đắc ý cười to:

- Đó là lẽ đương nhiên.

Cổ Hoàn Bạch cười khẩy:

- Tại hạ cũng biết vài chiêu Phích Lịch Quyền, các hạ có muốn xem qua không ?

Phích Lịch Quyền sừng sờ:

- Tiểu tử ngươi cũng biết ư ?

Cổ Hoàn Bạch cười sắc lạnh:

- Không tin ngươi hãy nếm mùi Phích Lịch Quyền này thử xem.

Đồng thời tay phải vung lên. “Vù” một tiếng, lẳng không tung ra một quyền.

Phích Lịch Quyền Lý Siêu tuy là một kẻ dằn dợn, nhưng võ công chẳng hề kém cỏi, nhất là người luyện võ thường có phản ứng rất nhanh, nên Cổ Hoàn Bạch vừa mới xuất quyền, y cũng liền theo bản năng vung quyền đón tiếp.

“Bùng” một tiếng, Phích Lịch Quyền Lý Siêu bật ngã ngồi trên sàn thuyền, hét to:

- Ô... Tiểu tử ngươi hung thật, khá thật...

Chiêu quyền của Cổ Hoàn Bạch chẳng phải Phích Lịch Quyền gì, mà là vận nội gia cương khí phát ra, dĩ nhiên Lý Siêu đâu thể nào chịu nổi.

Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang thấy vậy liền kéo Phích Lịch Quyền Lý Siêu đứng lên, Mộng Viễn vỗ vai y.

Phích Lịch Quyền Lý Siêu tuy bị đánh ngã nhưng không tức giận, chỉ thừ ra nhìn Cổ Hoàn Bạch, toét miệng thắc mắc hỏi:

- Tiểu tử... ngươi... đó là quyền gì vậy ?

Cổ Hoàn Bạch thấy người này đôn hậu đến thú vị, bèn cười nói:

- Trội hơn Phích Lịch Quyền của các hạ nhiều, có muốn học không ?

Cốc Mộng Viễn chau mày phì cười, thầm nhủ:

- Vậy là phen này có nhiều trò vui rồi.

Quả nhiên, Lý Siêu toét miệng cười nói:

- Nếu tiểu tử ngươi chịu dạy, mỗ đập đầu lạy ngay.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy lạy thiếu gia ba lạy đi, thiếu gia sẽ dạy cho.

Lý Siêu mừng rỡ khôn xiết, liền co chân toan quỳ xuống.

Nhưng Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang đã tức giận nói:

- Lý huynh sao thế này ? Người ta là ai, Lý huynh có biết không ?

Lý Siêu ngó người, quên cả quỳ, cười ngớ ngẩn nói:

- Mặc y là ai, miễn là...

Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang lắc đầu thở dài, quát:

- Tránh ra.

Lý Siêu như rất ngán sợ Minh Chí Quang, liền lùi sau một bước, miệng làu bàu chẳng rõ phân nần gì.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy khẽ cười nói:

- Hiền đệ, như vậy là không xong rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Gã họ Minh kia thật làm mất hứng.

Lúc này Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang đã ôm quyền lớn tiếng nói:

- Hai vị thân hoài võ công tuyệt đỉnh, hẳn chẳng phải hạng vô danh, bỗng bang đêm nay có việc ở Thái Thạch Cơ, nếu hai vị đi ngang qua đây, xin chờ ba giờ được không ?

Cổ Hoàn Bạch lạnh lùng :

- Tuy các hạ nói hợp tình hợp lý nhưng huynh đệ bởi đang có việc khẩn cấp cần phải đi ngay, theo các hạ thì nên tính sao đây ?

Túy Tiên Kiếm chau mày :

- Đó thì tại hạ không sao trả lời được rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười khẩy:

- Không trả lời được cũng phải trả lời, bằng không thiếu gia sẽ chặt xích qua sông.

Túy Tiên Kiếm ánh mắt chột sặc lạnh, mái tóc rối bởi rung động nói:

- Liệu hai người cũng chẳng thể dám.

Cổ Hoàn Bạch cười phá lên:

- Trên cõi đời này chẳng việc gì mà Cổ mỗ không dám làm.

Bổng ngoảnh mặt ra sau nói:

- Cốc đại ca cũng hãy thử Chấn Thiên Chỉ của mình xem sao.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười vang tiếp lời:

- Xích sắt nhỏ bé thế này mà dùng đến Chấn Thiên Chỉ thì thật là đại tài tiểu dụng, theo ý huynh đệ thì chỉ cần một chiêu Túy Phách Tiên Đào trong Tam Dương Triệt Mạch thủ pháp là quá đủ rồi.

Hai người một xướng một họa, như thế chiếc xích sắt to lớn cỡ trứng ngỗng thế kia chỉ là một sợi chỉ mong manh, khiến Minh Chí Quang hết sức hoang mang.

Qua việc thiếu niên áo trắng lãng không xuất quyền đánh ngã Lý Siêu khi nãy, nếu đối phương muốn chặt xích mở đường, chín phần mười là thực hiện được.

Y nghĩ nhanh, lúc này đã canh hai, Thiên Ma giáo có lẽ đã gặp gỡ với phó bang chủ tại Thái Thạch Cơ rồi, nếu để cho đối phương xông qua đây được thì mình còn gì là sĩ diện nữa ?

Nhân ấp sinh trí, y bỗng nghĩ ra một cách, liền cười nói:

- Hai vị quả thật cần phải đi ngang qua đây gấp ư ?

Cốc Mộng Viễn lạnh lùng :

- Nếu không thật cần thiết thì ở đây đôi co với người làm gì ?

Túy Tiên Kiếm gật đầu cười :

- Nếu tại hạ bằng lòng dùng thuyền đưa hai vị thì sao ?

Cổ Hoàn Bạch ngăn người :

- Các hạ bảo...

Y bỗng thấy việc này có phần không ổn, nên liền ngưng lời.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời:

- Các hạ thật ra là có dụng ý gì ? Tại hạ thật không còn nhẫn nại được nữa.

Lúc này chàng đã nghe loáng thoáng có tiếng quát tháo từ phía Thái Thạch Cơ vọng đến, hẳn là cuộc chiến giữa Thiên Ma giáo và Tam Âm bang đã diễn ra rồi.

Do đó chàng nóng lòng muốn đến đó ngay.

Túy Tiên Kiếm vội nói:

- Tại hạ bằng lòng dùng thuyền nhanh của bốn bang đưa hai vị qua khoảng sông này.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Các hạ hà tất đổi thuyền cho phiền phức ?

Minh Chí Quang cười :

- Nếu không phải là thuyền của bốn bang, tuyệt đối chẳng thể qua được, nên tại hạ mới nghĩ ra cách giải quyết linh động ấy, đó cũng hoàn toàn là bởi nể vì hai vị.

Cổ Hoàn Bạch cười khúc khích:

- Vậy thuyền của bọn này tính sao đây ?

Minh Chí Quang vội đáp:

- Để lại đây chờ đến khi sông giải tỏa.

Cổ Hoàn Bạch thâm phi cười, y hiểu Túy Tiên Kiếm này định dùng cách giữ thuyền không giữ người như vậy để buộc mình tự ý rút lui, nếu không muốn rời bỏ thuyền mình.

Nhưng y nào biết Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch lúc này không màng đến việc qua được hay không, mà là nóng lòng muốn đến xem cuộc chiến giữa hai phái.

Như vậy, ý nghĩ của Minh Chí Quang chẳng những vô hiệu mà còn rơi vào cạm bẫy của hai người.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn mỉm cười, đoạn lớn tiếng nói:

- Cũng được, bọn này đồng ý với các hạ.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời:

- Các hạ chuẩn bị thuyền đi.

Hai người vừa dứt lời, lập tức phi thân qua chiếc thuyền to của Tam Âm bang ở giữa sông.

Minh Chí Quang không ngờ đối phương lại bằng lòng với ý kiến của mình, bất giác đứng thừ ra, mãi đến khi hai người đứng trước mặt tùm tùm cười, y mới phát giác.

Bây giờ dù y có muốn tráo trở cũng chẳng thể được, đành đưa mắt nhìn hai người, uể oải nói:

- Xin hai vị chờ chốc lát.

Y quay người đưa mắt nhìn Lý Siêu, đoạn mới chồm môi cất lên một tiếng huyết dài.

Lát sau, một chiếc thuyền nhỏ từ bờ sông bên trái lướt nhanh đến.

Lý Siêu rón rén đi đến trước mặt Cổ Hoàn Bạch, cười nói:

- Tiểu huynh đệ có thể dạy dỗ pho Phích Lịch Quyền của tiểu huynh đệ không ?

Cổ Hoàn Bạch cười to:

- Đương nhiên là được, nhưng phải có điều kiện.

Lý Siêu hấp tấp hỏi:

- Điều kiện gì ? Tiểu huynh đệ nói mau.

Cổ Hoàn Bạch nói khẽ :

- Đứng ở lại Tam Âm bang nối giáo cho giặc nữa.

Lý Siêu sửng sốt:

- Tiểu huynh đệ... bảo mẫu... thoát ly Tam Âm bang ư ?

Cổ Hoàn Bạch đánh mặt:

- Sao ? Không chịu ư ?

Lý Siêu khó xử đưa mắt nhìn miễn cưỡng, ấp úng nói:

- Mẫu... mẫu...

Cổ Hoàn Bạch lạnh lùng :

- Nếu thấy không được thì thôi.

Lý Siêu tuy là người đầu óc ngốc nghếch, nhưng lúc nào y cũng muốn học thêm võ nghệ, nên khi bị Cổ Hoàn Bạch một quyền đánh ngã, lòng hết sức bội phục.

Người có lòng dạ ngay thẳng thì ý nghĩ cũng ngay thẳng, nên y liền nảy sinh ước muốn Cổ Hoàn Bạch truyền thụ võ công cho.

Lúc này, Cổ Hoàn Bạch bảo y phải thoát ly Tam Âm bang mới chịu truyền thụ võ công cho, khiến y hết sức phân vân khó xử.

Y lại đưa mắt nhìn Minh Chí Quang thì vừa lúc chiếc thuyền nhỏ kia đã đến nơi.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch dưới sự thỉnh mời của Minh Chí Quang, cùng phi thân xuống thuyền nhỏ.

Lý Siêu kinh hoảng, chẳng màng gì đến Minh Chí Quang nữa, lớn tiếng nói nhanh:

- Tiểu huynh đệ, mẫu bằng lòng.

Cổ Hoàn Bạch không ngờ Lý Siêu lại bằng lòng thoát ly Tam Âm bang nhất thời không biết xử trí thế nào.

Lúc này thuyền đã quy mũi, Lý Siêu đang há hốc miệng chờ đợi.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, chẳng ngờ Cốc Mộng Viễn lại thần thái hết sức nhàn nhã chấp hai tay sau lưng, vẻ ơ hờ túm túm nhìn mình.

Cổ Hoàn Bạch bức tức thẩm nhủ:

- Đại ca định đứng xem trò vui hả ? Hừ !

Bồng y hai mắt sáng rực lên, lớn tiếng nói:

- Lý Siêu, người bằng lòng thoát ly Tam Âm bang thì thiếu gia cũng bằng lòng truyền thụ võ công cho người. Nhưng phải đợi thiếu gia trở về thuyền mới được.

Cốc Mộng Viễn bồng cười nói:

- Hiền đệ định bảo y đi đâu mà đợi chứ ?

Đúng rồi, bảo y đi đâu đợi kia chứ ? Đương nhiên, Tam Âm bang cũng đâu chịu dung tha cho một tên phản đồ, khi mình quay lại đây, có lẽ Lý Siêu đã bị xử tử rồi.

Y chợt nảy ý, thuyền mình hãy còn thiếu một người trưởng toán, để Lý Siêu ở trên thuyền chẳng phải là một trợ thủ đắc lực ư ?

Nghĩ vậy liền nói:

- Lý Siêu, hãy sang thuyền của ta mà đợi.

Đừng thấy Lý Siêu người ngốc nghếch, nhưng gặp lúc nguy bách thì y chẳng còn ngốc nghếch nữa. Cổ Hoàn Bạch vừa dứt lời, y lập tức phi thân sang chiếc thuyền đen cách ngoài một trượng, lớn tiếng nói:

- Tiểu huynh đệ, mỗ đã tuân mệnh rồi.

Cổ Hoàn Bạch ha hả cười to :

- Tốt lắm. Người hãy yên tâm chờ đợi, ở trên thuyền phải vâng lời đấy nhé.

Lúc này Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang hết sức ngỡ ngàng, y chẳng ngờ Lý Siêu có thể lại bỏ đi nhanh như vậy, nên y đã không kịp ngăn cản.

Y biết nếu phó bang chủ mà hay biết việc này, tám phần là y chẳng thể sống nổi. Còn như mình mà động thủ với người trên chiếc thuyền đen kia, bắt về Phích Lịch Quyền Lý Siêu, đành rằng có thể miễn tội, nhưng nếu có người võ lâm thừa cơ xông lên qua đây thì mình chẳng lại mang tội thất trách hay sao ?

Y suy đi tính lại, chẳng biện pháp nào là lưỡng toàn, mãi đến khi chiếc thuyền nhỏ chở Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch mất dạng trong màn đêm mịt mù, y mới ổn định lại tâm thần, mỉm miệng cười bí ẩn.

Lúc này, chiếc thuyền nhỏ dưới sự chèo lái của một môn đồ Tam Âm bang lướt đi như tên bắn về phía Thái Thạch Cơ.

Thuyền nhỏ tốc độ đã nhanh, Cốc Mộng Viễn nhẫn lực cũng tốt, khi còn cách Thái Thạch Cơ khoảng trăm trượng, chèo đã trông rõ cảnh tượng tại đó.

Mười mấy chiếc thuyền to lớn vây tụ trên sông, thuyền nào cũng đèn đuốc sáng choang và có người đang giao chiến, chỉ thấy đao kiếm lấp loáng, hết sức kịch liệt.

Nhưng điều lạ lùng là ngoài mấy tiếng quát khi nãy, những người kịch chiến trên thuyền không một ai phát ra tiếng quát tháo.

Thoáng chốc, thuyền nhỏ đã đến gần nơi giao chiến.

Nhưng gã môn đồ Tam Âm bang vẫn tiếp tục chèo thẳng chứ không dừng thuyền lại.

Cốc Mộng Viễn ngoảnh lại nhìn gã chèo thuyền, lạnh lùng nói:

- Dừng lại.

Gã chèo thuyền ngạc nhiên :

- Tiểu nhân phụng mệnh là đưa hai vị vượt qua khúc sông này...

Cổ Hoàn Bạch gần giọng :

- Bảo người dừng lại thì người cứ dừng, chớ lôi thôi.

Gã chèo thuyền biến sắc mặt:

- Tiểu nhân không dám.

Cốc Mộng Viễn nhượng mảy trăm giọng :

- Mọi sự đều đã có ta, không can gì đến người, bỏ dầm xuống ngay, binh khí...

Chàng chưa kịp dứt lời, gã chèo thuyền bỗng hai tay vung mạnh lên, hai chiếc dầm gỗ quét thẳng vào hai người. Cổ Hoàn Bạch nhượng mảy cười khẩy quát:

- Người muốn chết.

Hai tay vung lên, hai luồng kinh khí như bài sơn đảo hải xô ra.

Hai chiếc dầm gỗ lẳng không bị chân lực nội gia của Cổ Hoàn Bạch chấn gãy thành tám khúc rơi xuống sông theo giòng nước trôi đi.

Đồng thời gã chèo thuyền bị hất bay lên ra xa ba trượng rồi rơi xuống sông cuộn cuộn.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu nói:

- Người của Tam Âm bang thật là ngang ngược.

Chàng như bỗng nhớ ra điều gì trọng đại, khẽ thở dài nói:

- Hiền đệ, thuyền này tính sao đây ? Ngu huynh chưa từng học chèo thuyền bao giờ cả.

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Đại ca đừng lo, tiểu đệ sinh trưởng ở bên bờ Đông Hải, ngay từ thuở bé đã thích đùa nghịch với nước biển, nước sông Trường Giang này chưa gây khó khăn cho tiểu đệ được đâu.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ:

- Vậy mà ngu huynh quên mất.

Nhưng chàng lại bỗng nhiên chau mày nói:

- Nhưng không có mái chèo, biết làm sao đây ?

Cổ Hoàn Bạch cũng nhíu mày, đưa mắt nhìn nước sông cuộn cuộn, lại nhìn Cốc Mộng Viễn trầm ngâm nói:

- Đại ca, chúng ta chỉ cách chiếc thuyền to kia vài trượng, bỏ quách chiếc thuyền nhỏ này cho rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy cũng được... nhưng chúng ta lên thuyền của bên nào ? Tam Âm bang hay Thiên Ma giáo ?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Mặc kệ, lên rồi hẵng tính.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vậy đâu được.

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại không được ?

- Nếu chúng ta lên thuyền của Thiên Ma giáo thì không sao, bởi Thiên Ma giáo đã từng liên thủ với năm đại môn phái, ít ra cũng không dám công khai gây hại giang hồ, ra mặt chống đối với các phái. Còn như lên thuyền của Tam Âm bang, rất có thể bị người hiểu lầm.

Cổ Hoàn Bạch nực cười thầm nhủ:

- Cốc đại ca này rõ là quá câu nệ tiểu tiết.

Nhưng miệng lại nói:

- Đại ca quan tâm giữ lại chiếc thuyền này ư ?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Ngu huynh mong như vậy.

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Đại ca đã quyết như vậy thì tiểu đệ đành phải nhờ đại ca cùng ra sức thôi.

- Đó là điều đương nhiên, nhưng ra sức bằng cách nào ?

- Chúng ta vận khí đẩy thuyền.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả:

- Lẽ ra ngu huynh phải sớm nghĩ đến điều ấy mới đúng.

Vừa dứt lời đã vung hai tay áo ra sau thuyền, một luồng kinh lực ập xuống mặt sông, thuyền lập tức lướt tới như tên bắn, và nói:

- Hiền đệ, chút sức này để ngu huynh ra cho, hiền đệ khỏi phải động tay.

Bỗng chiếc thuyền thoáng chững lại, rồi thì xoay vòng vòng trên mặt sông.

Cốc Mộng Viễn hai tay áo càng vung nhanh thì thuyền càng xoay nhanh hơn, chỉ trong chốc lát, cả lòng sông đều dậy sóng bởi kinh lực của Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội dừng tay, đứng thẩn mặt ra chẳng biết phải làm sao nữa.

Cổ Hoàn Bạch lúc này ôm bụng cười đến còng cả lưng, cả hơi cũng không thở nổi nữa.

Đến khi thuyền xoay chậm lại, Cổ Hoàn Bạch lắc đầu nói:

- Đại ca ngốc quá.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, chẳng lẽ mình ngốc thật ư ? Nhưng sao thuyền lại cứ xoay tròn mà không tiến tới thế nhỉ ?

Chàng chau mày thở dài nói:

- Ngu huynh đành chịu thua.

Cổ Hoàn Bạch cười nói:

- Ai bảo đại ca chỉ lo đẩy thuyền mà không chú ý tới sức quân bình ở hai bên?

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ:

- Ôi, đúng là việc gì chưa trải qua là chưa hiểu biết.

Ngay khi ấy, bỗng thấy hai chiếc thuyền to im lìm từ hai bên tả hữu đâm thẳng vào thuyền của họ.

Cổ Hoàn Bạch hốt hoảng hét to:

- Đại ca, coi chừng.

- Hiền đệ yên tâm.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, hai chiếc thuyền to đã hung mãnh đâm vào thuyền, “ầm” một tiếng vang rền, ván vụn tung bay đầy sông.

--- ❧ ❧ ---